

Marta Bosch Pons

IES Mª Àngeles Cardona (Menorca)

La marina no ho podia creure. Ella no volia anar a viure a Anglaterra, volia quedar-se a Espanya amb els seus amics. Estaven a finals de les vacances d'estiu, el que volia dir en unes setmanes tindria que començar les classes a un institut nou. La part bona era que, amb el seu cabell vermell com el foc, la seva pell blanca i fina i els seus ulls verd maragda, podia semblar una anglesa de naixement, a més de que el seu anglès era quasi perfecte gràcies a la seva facilitat per els idiomes.

Estaven ella, la seva mare i el seu pare tots dins un petit cotxe verd fosc de camí cap a Essex, on viurien a partir d'ara.

-Veuràs com t'encanta el lloc, Marina!-Va dir alegrement el pare, intentant llevar la cara de pomes agres que duia la seva filla.

-Sí, segur que m'encanta viure a una casa vella, enfora de la resta de la ciutat. Segur que no hi ha cobertura...-Va bufar la Marina.

La resta del viatge va ser tranquil. Els pares parlaven animadament mentre na Marina escoltava algun grup de rock amb els auriculars connectats al telèfon mòbil.

-Ja hem arribat! A que és bonic, aquest lloc?-Va demanar la mare. La família va caminar cap a l'interior de la casa, els pares amb pas alegre i la Marina arrossegant els peus sense ganes.

-Nosaltres tenim que ordenar un parell de coses. Perquè no vas a explorar un poc el bosc?-Li va demanar la mare a la Marina

-D'acord, no es com si tingues res millor a fer- Va dir rodant els ulls i va sortir de casa.

"Quin avorriment, aquí no hi ha res més que fulles seques i arbres vells" Va pensar mentre llevava una pedra del davant seu.

Allà, baix la pedra, va veure un petit objecte daurat que brillava amb la poca llum solar que els arbres deixaven passar. Va agafar l'objecte i va veure que era una clau. Una petita clau

daurada amb figures abstractes gravades al damunt. Sense fer-li massa cas, va seguir caminant, amb la clau dins la butxaca.

Ja havia passat, més o menys, una hora. La marina estava cansada de caminar. De totes maneres, va fer un parell de passes més fins a arribar a un arbre vell, molt ample i amb branques tortes i completament pelades de fulles.

Es va deixar caure amb l'esquena fregant el tronc fins arribar al terra, però el seu cap va ferir una part freda que no semblava feta de fusta.

Va tornar a aixecar-se, va veure que hi havia una tancadura daurada, amb els mateixos dibuixos gravats que la clau. Amb els ulls ben oberts, va rascar amb les ungles al damunt de la fusta per llevar la capa de líquens i herbes que cobrien el tronc.

Quan va haver acabat de llevar-ho, va descobrir que no només era una tancadura, sinó una petita porta vermella i antiga que arribava des del peu de l'arbre fins un metre i mig cap amunt. Encara amb els ulls oberts com a plats, va ficar la clau i va fer girar dins la tancadura.

Amb un suau "click", la porta es va obrir, deixant veure una habitació ample i fosca un parell de metres més avall, dins la roca sobre la que es trobava l'arbre. Vigilant de no caure, va baixar poc a poc les escales velles de fusta que es trobaven als seus peus.

Tota la habitació era completament fosca, llevant d'una petita torxa just a la paret del fons. Va observar millor l'habitació i va deixar sortir un crit de sorpresa i espant quan allà, ben al centre, hi va veure un al·lot agenollat, amb les mans al terra i el cabell negre i llarg fins les espatlles tapant-li la cara. Quan va sentir el crit va aixecar el cap cap a la marina i la va mirar amb els ulls grans i de color blau. La Marina no sabia que fer. L'al·lot semblava de la seva edat, amb la pell encara més blanca que la d'ella i amb una camiseta grisa i vella i uns calçons negres i un poc romputs. No duia sabates i el cabell estava despentinat.

Poc a poc, va caminar cap a ell baix la mirada penetrant d'aquell desconegut. Quan era just al seu costat, ell va treure un paper groguenc amb una frase incomprendible. Va obrir la boca per demanar-li que volia dir allò, però va sentir a la seva mare cridant el seu nom.

Va guardar el paper, completament intrigada, i va córrer cap a fora de l'arbre.

-Marina, com és que t'has tardat tant? Ja es fosc, hi ha que tornar a casa-.

La marina va obrir la boca per a dir cosa sobre el desconegut amagat a dins del tronc però, la va tornar a tancar pensant que no era una bona idea.

Van tornar a casa, i quan ja va haver sopat, va tornar a l'habitació amb l'excusa que estava cansada.

En lloc de dormir, va agafar el seu ordinador portàtil i va cercar la frase del paper a internet. Estava molt intrigada, necessitava saber qui era aquell al·lot estrany que havia trobat al bosc.

Després de més d'una hora de recerca per internet no va trobar res.

Els ulls li pesaven i estava molt cansada. Va mirar la hora i va veure que ja eren més de la una del vespre i va tirar-se damunt el llit, sense tapar-se o posar-se el pijama.

-Marina...-va sentir una veu cridar.

Va mirar al seu voltant i va veure que no estava a la seva habitació sinó que es trobava a un lloc completament negre.

-Marina....-Va tornar a cridar la veu, i llavors va veure la persona desconeguda que la tenia tant intrigada.

-Segurament estiguis molt confusa, però es que només puc parlar-te ara, no tinc molt de temps- Va començar a dir l'al·lot.

-Em dic Kellin, i vaig néixer fa més de tres-cents anys a aquest mateix país. Era un guerrer del rei, un dels millors, però tot es va capgirar per culpa del meu pare.

Una bruixa li va donar moltes terres, a canvi de quan jo tingués divuit anys, fos el seu presoner. El meu pare, cegat per la oferta de la bruixa, va acceptar. Duc atrapat aquest temps dins l'arbre. La bruixa ja és morta, però el malefici seguirà dins de jo fins que no trobis un llibre amagat al bosc. No puc dir-te més detalls, només que has de trobar la frase següent a la que t'he donat al paper i llegir-la en veu alta davant meu per alliberar-me.

-Espera! On he de cercar? El bosc es molt gran!-Va cridar la Marina.

-Tu sabràs que fer, no puc dir-te res més...Va respondre el Kellin mentre desapareixia, i llavors la Marina es va despertar. Només eren les set del matí, però va sortir de casa corrents*de la casa cap el bosc. No sabia per on començar a cercar ni on es podia trobar un llibre a un bosc.

Va caminar un parell de hores, desorientada, fins que va trobar un petit rierol. Va seguir-lo i allà, damunt una pedra, va trobar el llibre.

Va córrer emocionada cap a ell i va agafar-lo amb delicadesa. Era molt gruixut, amb la tapa dura i llisa sense títol ni dibuixos, feia mig pam de gruix i la lletra era molt petita.

Quan va veure que no entenia ni una paraula del que posava, però no va rendir-se. Passava pàgina per pàgina, cercant aquella frase escrita al paper groguenc. Marina no va poder aturar de llegir fins que ho va trobar...Prop del mig, allà estava la frase. Va recordar que tenia que llegir la frase següent de la que havia trobat, per el que va agafar el llibre i va córrer cap a l'arbre on va trobar al Kellin.

Va entrar amb pressa i li va mostrar el llibre, somrient. El Kellin va deixar veure un petit somriure i amb el dit va començar a escriure una frase al damunt de la terra que cobria l'habitació. "No puc parlar, tens que llegir-ho ja, queda poc temps" era el que posava.

La Marina va assentir amb enteniment i va córrer a obrir la pàgina. Quan va obrir la boca per a parlar , tot va començar a tremolar. Queien pedres del sostre i les parets semblaven a punt de caure.

Els dos es van mirar espantats i van començar a córrer cap a la sortida. Quan anaven a sortir, el Kellin es va aturar en sec.

-Que fas! No veus que s'està esfondrant?- Va cridar alarmada la Marina.

El Kellin va negar amb el cap mentre senyalava a la porta i al llibre. Després d'uns segons, la Marina va entendre el que volia dir. Ell no podia sortir fins que es desfés el malefici.

Amb pressa i molts de nervis, la Marina va obrir el llibre i va començar a llegir. Era una frase llarga i complicada, amb quasi cap vocal i paraules de més de deu lletres com a mínim. Just va haver acabat, el Kellin la va empènyer cap a fora de l'arbre, aconseguint que els dos sortiguessin just abans de que tot s'esfondrés i l'arbre caigués cap a un costat.

Es van mirar amb una mescla d'espant i felicitat.

-No ho puc creure! Ho has aconseguit!- Va cridar el Kellin, eufòric .

-Sincerament, jo tampoc ho puc creure- Va riure nerviosament la Marina.

-T'estic molt agraït , ets la primera persona en tres-cents anys que arriba fins a tant lluny-.

Van començar a caminar per el bosc, el Kellin explicant-li coses de quan era petit i la Marina escoltant atentament.

-Marina, Marina! On eres tantes hores?- Va arribar corrents i sense alè la mare.

-Jo...Hem, havia anat a veure al Kellin, viu aprop d'aquí...-S'inventà.

-Oh, que bé , ja has fet un amic! Veus com aquest lloc no es tan dolent?. Bé, ja es hora de tornar a casa-.

-Sí, adéu Kellin- Somrigué la Marina i va anar-sen amb la mare. Tal vegada, pensant-ho bé, aquest lloc no és tan dolent.